

Forslaget, saaledes som det her foreligger, og for mit Vedkommende er der vel kun dette at tilføje, efter den Anvisning, den ærede Ordfører gav mig ved Omtalen af Bevillingen, at jeg skal sætte mig i Vært for, saa vidt det er muligt, allerede til Efieraaret at kunne fremsætte Forslag til en Lov om den kommunale Bestatning i Søbjerg, saaledes at der derigennem kan aabnes Kommunen en Udgang til en Grundstat. Der foreligger allerede i Ministeriet et Andragende fra vedkommende Sogneraad om, at en saadan Grundstat maatte blive indført i Søbjerg. — Saa tror jeg ikke, jeg har andet tilbage end Vædringsforslaget til § 8 under Nr. 14, der er stillet af Udvalget paa et Medlem nær, der vil gaa endnu videre, og som jo gaar ud paa, at der skal opstilles en ny Indtægtspost: Afgift af „Verlingste politistift og Avertissementsstidende“ for Kalenderaaret 1896, 40,000 Kr. Ved Omtalen af dette Forslag gif den ærede Ordfører ind paa Sagens Forhistorie og kom tilbage til de Lovforslag og de Forhandlinger, der have været førte om denne Sag fra Begyndelsen af Trederne, men vil man have denne Sags Forhistorie korrekt, skal man gaa tilbage til Grundloven, thi Sagen er ordnet ved Grundlovens § 27, saaledes som det ogsaa blev anført af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Hage), idet Grundlovens § 27 hjemler Regeringen Ret til at udstede de Privilegier og Undtagelser fra Lovene, som enten ifølge de før 5te Juni 1849 gældende Regler ere i Brug, eller hvortil Hjemmel indeholdes i en siden den Tid udgIVEN Lov. Denne Bestemmelse, som saaledes giver Regeringen en Bemyndigelse til at udstede Privilegier og Bevillinger, kan selvfølgelig forandres ad Lovgivningsvejen; jeg siger dette særlig over for det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds, at derom er der slet ingen Tvivl, og det er noget, som er slet endogsaa adskillige Gange siden Grundlovens Givelse, at man ad Lovgivningsvejen har truffet ny Bestemmelser angaaende Meddelelse af Privilegier og Bevillinger. Saa længe som Bestemmelsen imidlertid ikke er forandret ved en ny Lov, maa den ogsaa blive staaende, og maa denne Bestemmelse i Grundloven hjemle Regeringen Ret til at udstede Privilegierne i det Omfang, hvori Regeringen hidtil har udstedt dem. Nu er det jo ganske vist, at der oftere har været Tale om Forandring i dette Forhold, og da navnlig saaledes, at man skulde komme til at tage en Afgift af de officielle Tiender, altsaa af „Verlingste Tidende“ og af Stiftstidenderne. Den ærede Ordfører omtalte nogle Forhand-

linger i saa Henseende fra 1864, men det var ganske vist Forhandlinger af en ganske særegen Bestaffenhed. Det var Forhandlingerne mellem den paagældende Regerings Medlemmer. Under senere Behandlinger i Rigsdagen af Spørgsmaalet ere de forestellige Skrivelser, der have været vekslede mellem Finansministeren og Indenrigsministeren og Justitsministeren om denne Sag, blevne meddelte vedkommende Folketingsudvalg, men det har kun været saadanne Forhandlinger, der den Gang var Spørgsmaal om. Da var Stillingen den, at den daværende Finansminister havde Mod paa at saa Afgift lagt paa de her omhandlede Tidender, men at han mødte en bestemt Modstand hos Indenrigsministeren og Justitsministeren. Men disse Forhandlinger have, som sagt, jo ingen videre Betydning, det var Forhandlinger mellem Regeringens Medlemmer indbyrdes. Derimod har det mere Betydning, at der i Samlingen 1870—71 blev fremsat et privat Lovforslag, saaledes som nævnt af den ærede Ordfører, hvorved man søgte en Omordning af hele det Forhold, som finder Sted med Henhyn til Bekendtgørelse af Proklamata og alle lignende Meddelelser. Det, man vilde den Gang, kan jo nok siges paa en vis Maade var dette, at man vilde have en Afgift af de paagældende Tidender, men jeg skal dog tillige minde om, at man ingenlunde vilde gaa til, at man vilde gøre de paagældende Tidender til et Skatteobjekt; man var fra alle Sider enig om, at der kunde slet ikke blive Spørgsmaal om at sætte de paagældende Privilegier til Auktion eller at bortforpagte Tidenderne til den højtbydende. Den ærede Ordfører nævnedes, at den private Forslagsstiller, Schjørring, i sit Forslag var inde paa den Tanke, at der skulde være Auktion over Privilegierne, og det er ganske rigtigt, at han i sit Forslag har nogle Bestemmelser derom, men disse Bestemmelser ere rigtignok meget utydelige. Imidlertid gav de den Gang Indenrigsministeren Anledning til at sige, at man vilde komme ind i store Vanstigeligheder, hvis man skulde følge disse Bestemmelser, der gave Anvisning paa Auktion, saaledes at Privilegiet ubetinget skulde gives til den, der gjorde det højeste Bud. Her blev han da afbrudt af Schjørring med den Udtalelse: Det staar der ikke et Ord om! og Schjørring fremhævede senere, at i saa Henseende var Forslaget blevet misforstaaet i allerhøjeste Grad; han vilde paa ingen Maade fratænde Regeringen Ret til altid at vælge den, til hvem Privilegiet skulde gives, og selv om der skulde afholdes Auktion, maatte Regeringen tage det Forbehold, at